

Companyes, companys, en primer lloc agrair-vos la vostra presència en aquest acte.

La primera cosa que volem dir és que RTVV no es tanca. És la nostra ràdiotelevisió i la volem ben viva, plural, pública, de qualitat i en valencià. Volem felicitar la plantilla, el Comité d'Empresa, les quatre persones del Consell d'Administració nomenats pels partits de l'oposició i a totes les persones que s'han mantingut fermes en la seua defensa.

L'encara president de la Generalitat vol tancar-la però no li ho anem a posar fàcil. La societat valenciana ha exit al carrer per impedir-ho. Ho ha fet davant d'un cop de mà propi del que és: un dictador que no acata les sentències dels tribunals i que juga amb els diners i el futur de milers de famílies i del conjunt del poble valencià. Per això, la Intersindical Valenciana demana la seua dimissió i la convocatòria d'eleccions anticipades.

A més, us fem una crida a la rebel·lia i a prendre els carrers per aconseguir-ho. Dissabte vinent tenim una bona ocasió per fer-ho als carrers de València, Alacant i Castelló.

Hui, també estem ací per donar suport al sindicat SAT i al company Diego. Volem agrair-li l'esforç que ha fet per estar amb nosaltres. Ve de Cartagena i demà, molt prompte, ha d'estar a Sevilla per participar en la roda de premsa sobre el judici de las Turquillas que comença dilluns a Granada.

La Intersindical Valenciana acudirà a Granada a donar suport a la gent del SAT, de la mateixa manera que hem anat, en les darreres setmanes, a Palma i Eivissa per mostrar el nostre suport al professorat balear.

Aquest està immers en una procés de lluita contra la política educativa i contra el genocidi lingüístic que promou Bauzá. L'atac al català forma part de la repressió nacional i lingüística que patim.

Per combatre aquesta situació i per avançar en el procés de recuperació lingüística, la unió, la solidaritat activa i el suport mutu de totes les persones, entitats i territoris de parla catalana és cabdal per aconseguir-ho.

Aquesta política contra la llengua s'emmarca en les polítiques uniformadores i neoliberals dels governs de Palma, València i Madrid.

Les polítiques neoliberals pretenen acabar amb tots els nostres drets. Aquestes, es concreten en les reformes laborals i de les pensions; les retallades i les privatitzacions dels serveis públics; la desregulació de la negociació col·lectiva; la baixada dels salaris i els acomiadaments massius; l'exili econòmic de la gent jove; l'expulsió de la gent nouvinguda; la involució en les polítiques d'igualtat; el retrocés en les llibertats individuals i col·lectives; l'espoli fiscal; el pagament d'un deute il·legítim; la llei Wert i moltes altres que s'aproven cada dia.

I també, perquè no dir-ho, amb l'acord de professorat interí i l'acord Moragues que van ser signats per CCOO, UGT, ANPE i CSIF sense tindre en compte l'opinió de les treballadores i treballadors.

Totes aquestes mesures i acords només busquen perpetuar el poder d'unes minories sobre el conjunt de la majoria de la població. Són, el resultat de l'execució d'un pla ben orquestrat per seguir mantenint unes relacions de dominació, d'un feudalisme voraç traslladat al segle XXI, que no dubta en utilitzar la repressió per imposar-les.

Ací, al País Valencià, també la patim. Però, malgrat tot, ni vosaltres ni nosaltres, tenim por, l'hem perduda fa temps, i mantindrem la nostra lluita i el nostre compromís, perquè ho volem tot!

Ho volem tot, com moltes treballadores i treballadors que lluiten cada dia per la defensa dels seus llocs de treball, dels seus drets i dels del conjunt de la ciutadania. Com ara, la plantilla de RENFE o ADIF que està en vaga; el professorat i la comunitat educativa que van eixir al carrer el passat 24 d'octubre; les persones aturades que van participar en la I Marxa Valenciana contra l'atur i la precarietat el 23 d'octubre i que estan organitzant, junt a sindicats com Intersindical Valenciana, CGT i altres entitats, la columna valenciana de la Marxa per la Dignitat per al 22 de març de 2014 o el moviment feminista que lluita per fer front a la involució en l'IVE que proposa el ministre Gallardón. I com hem dit, també ho volem tot per RTVV.

El nostre sindicat també ho vol tot, per això pateix la persecució sindical quan constituïm seccions sindicals o ens presentem a les eleccions en les empreses. Les pressions de l'administració, dels empresaris o d'altres sindicats als nostres afiliats i afiliades són habituals però no han aconseguit ni aconseguiran callar-nos ni doblegar-nos.

Tampoc ho han pogut fer en tot el procés de “pseudonegociació” de la substitució del decret Vela per l'acord Moragues. Un acord sindical que manté les retallades salarials per al personal de la Generalitat Valenciana i perdona a aquesta el robatori dels dos darrers anys. Per això, i per la nostra coherència i dignitat, vam decidir, a diferència de la resta de sindicats, no signar un acord pel qual es donaven 55 persones alliberades als cinc sindicats presents en la Mesa General. Ens va semblar i ens sembla tota una immoralitat.

Companyes i companys, a l'estat espanyol, la democràcia sindical deixa molt que desitjar. El pacte polític i sindical dels anys 70 per impulsar el bisindicalisme, afavorint als dos sindicats que garantien la concertació i la pau social ha estat clau per la desmobilització de la classe treballadora i per impedir que es genere un moviment social i sindical potent que defense els interessos de classe i pugua fer front a les polítiques neoliberals i els atacs de les empreses.

Situacions com les que he esmentat es reproduïxen sistemàticament arreu de l'Estat i en àmbits internacionals. La persecució contra Diego Cañamero, Sánchez Gordillo i altres dirigents i militants del SAT; contra companyes i companys dels sindicats i moviments alternatius i combatius; les detencions massives a Turquia i la persecució i mort de sindicalistes a Colòmbia, Guatemala i molts altres estats del món; l'acomiadament de milers de professors a Grècia entre els quals es troba el secretari general del sindicat OLME, Zemis Kosyfakis; i tants altres casos d'atacs a delegades i delegats sindicals combatius, molts d'ells persones anònimes, que no es pleguen als interessos de les empreses ni de les cúpules sindicals són alguns exemples.

Companys i companyes, aquest relat de fets és per constatar que no es poden considerar com situacions puntuals o aïllades que no ens afecten, que no són nostres, sinó com un atac a totes i tots.

Cal recordar que obeeixen a una estratègia predefinida del poder, per censurar, reprimir i, si s'escau, exterminar qualsevol alternativa front el pensament únic, front al sistema capitalista.

Cal recordar que davant la lluita històrica de classe sempre hem tingut una resposta, igualment històrica, de violència i repressió de la classe dominant.

Cal recordar que no han dubtat en acallar les veus discrepants, en eliminar qui ha gosat expressar públicament que un altre món és possible, tot fent servir els instruments que el mateix poder s'ha fet a la mida per mantenir l'ordre establert.

Cal recordar que, malgrat el pas dels segles, poden canviar els escenaris, les persones; però no canvien l'explotació, els interessos ni els mètodes repressius.

A dia d'avui, la història es repeteix. És per això, que quan emergeixen sindicalistes, sindicats o moviments organitzats des de les bases, que planten cara, que lluiten pels seus drets i plantegen alternatives per aconseguir una societat més justa i igualitària, el poder, emparant-se en un fals estat de dret, utilitza tot el seu aparell per pressionar, coaccionar i reprimir, per impedir el seu avanç i la seua consolidació.

En moltes ocasions les accions solen ser d'una violència brutal; d'altres, en canvi, són molt més subtils i quasi imperceptibles per a la majoria de la societat, silenciament la seua presència mediàtica o estigmatitzant i marginant els moviments reivindicatius o les seues persones més representatives.

Davant d'aquesta estratègia del capitalisme, un dels reptes del sindicalisme alternatiu és regenerar el poder sindical a cada empresa i recuperar les assemblees com a eina de lluita i decisió front a les pràctiques sindicals verticals burocratitzades. A més, cal establir lligams amb altres sectors de la societat amb els quals compartim lluites i objectius, per encetar i coordinar accions directes per defensar-nos de les agressions i per promoure la transformació social.

Com deia abans, l'atac no és pot considerar com aïllat ni individual; per tant, cal respondre de forma col·lectiva i solidària. Una solidaritat activa necessària per fer front a la repressió que estem patint els que lluitem per una democràcia real, contra el sistema capitalista i les polítiques neoliberals.

Per això, la IAC, l'STEI i la Intersindical Valenciana hem volgut fer aquest acte. El segon acte conjunt d'aquestes característiques. El primer va ser a Barcelona la vespra de la diada.

Un acte de denúncia de la repressió que és silenciada pels mitjans de comunicació.

Un acte de reconeixement als moviments socials que ens han marcat el camí de la lluita per transformar la societat i ens ha demostrat que "sí que es pot".

Un acte de reconeixement de les sindicalistes i sindicats que cada dia lluiten en unes condicions molt adverses, com el SAT, sindicalistes com Diego i tant altres, que no es pleguen als poderosos i amb els quals compartim lluites i amistats.

Un acte per fer públic el nostre compromís i la nostra voluntat d'avançar en buscar espais de coordinació i lluita del moviment sindical i dels moviments socials per aconseguir una societat més justa i igualitària.

Per acabar, voldria manifestar-vos la satisfacció per haver compartit aquest acte amb volsatres i animar-vos a mantindre el compromís amb les treballadores i treballadors i les

classes populars per avançar en l'emancipació social, nacional i de gènere.

I com diu el nostre poeta Vicent Andrés Estellés

No et limites a contemplar
aquestes hores que ara vénen,
baixa al carrer i participa.
No podran res davant d'un poble
unit, alegre i combatiu

Companyes i companys,
Visca la classe treballadora